

ΕΓΩ ΘΑ ΣΕ ΔΙΚΑΣΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

NELE NEUHAUS

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ
#1 ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΜΠΕΣΤΣΕΛΕΡ
**Η ΧΙΟΝΑΤΗ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ**

ΚΛΕΙΔΑΡΙΣΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου 2012

Εξωτερική θερμοκρασία: Τρεις βαθμοί Κελσίου. Άπνοια. Η μετεωρολογική υπηρεσία είχε αποκλείσει την πιθανότητα βροχής. Ιδανικές καιρικές συνθήκες.

8:21 π.μ.

Την είδε να πλησιάζει. Ο ροζ σκούφος της έλαμπε σαν φάρος στο γκρίζο ημίφως του χειμωνιάτικου πρωινού. Ήταν μόνη της, όπως κάθε πρωί. Μόνο το σκυλί έτρεχε δίπλα της, μια σκοτεινή, ευλύγιστη σκιά ανάμεσα στους γυμνούς θάμνους. Ακολουθούσε πάντα την ίδια διαδρομή. Κατέβαινε τη Λαν-Στράσε, προσπερνούσε την παιδική χαρά, διέσχιζε την ξύλινη γέφυρα πάνω από τη κοίτη του Βέστερμπαχ, έστριβε δεξιά και συνέχιζε τον δρόμο της πλάι στο νερό, ακολουθώντας το ασφαλιστικό μονοπάτι που έκανε μια αριστερή στροφή και κατέληγε στο σχολείο. Το σχολείο αποτελούσε το όριο της πρωινής διαδρομής της. Από εκεί έπαιρνε τον δρόμο της επιστροφής ακολουθώντας την οδό Ντερν-Βεγκ –έναν ολόισιο δρόμο που διέσχιζε τους αγρούς συνδέοντας το Έσμπορν με το Νίντερ-Χέχσταντ–, ενώ έπειτα από περίπου ένα χιλιόμετρο έστριβε αριστερά και, περνώντας πάνω από την ξύλινη γέφυρα, επέστρεφε στο σπίτι της.

Στην πρασιά μπροστά από τις κούνιες της παιδικής χαράς, το σκυλί έκανε την ανάγκη του. Εκείνη μάζεψε ευσυνειδήτητα τα περιττώματα σε μια σακουλίτσα και την πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ, στο επόμενο σταυροδρόμι. Πέρασε από δίπλα του σε από-

σταση ούτε είκοσι μέτρων, χωρίς όμως να τον προσέξει. Εκείνος την κοίταζε από την κρυψώνα του να απομακρύνεται, να περνά πάνω από την ξύλινη γέφυρα, που γυάλιζε από την υγρασία και να χάνεται πίσω από τους κορμούς των δέντρων. Υπολόγισε ότι θα έπρεπε να περιμένει γύρω στα τριάντα λεπτά, ξαπλωμένος μπρούμυτα κάτω από το σκουροπράσινο αδιάβροχο. Αν χρειαζόταν, μπορούσε να μείνει ώρες ολόκληρες ξαπλωμένος έτσι. Η υπομονή ήταν ένα από τα πιο δυνατά του σημεία. Το μικρό ποτάμι, που το καλοκαίρι ξεραινόταν, κυλούσε κελαρυστό κάτω από τα πόδια του. Δύο κουρούνες χοροπήδησαν γεμάτες περιέργεια γύρω του, τον κοίταξαν εξεταστικά και μετά έχασαν το ενδιαφέρον τους. Το κρύο τρύπωνε μέσα από το ισοθερμικό παντελόνι του. Στα γυμνά κλαδιά της βελανιδιάς από πάνω του γουργούριζε ένα περιστέρι. Στην άλλη μεριά του ποταμιού, μια νεαρή γυναίκα βάδιζε με ζωηρό βήμα, ευδιάθετη, ίσως από τη μουσική στα ακουστικά της. Από μακριά άκουσε τον προαστιακό σιδηρόδρομο να περνά κροταλίζοντας και ένα μελωδικό κουδούνι να χτυπά τρεις φορές σημαίνοντας διάλειμμα.

Μέσα στη μουντή και γκρίζα καταχνιά της χειμωνιάτικης μέρας ξεχώρισε μια ροζ κουκίδα. Πλησίαζε. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα. Κοίταξε μέσα από τη διόπτρα του όπλου, ξεφύσηξε απαλά και κούνησε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού. Η γυναίκα έστριψε στο μονοπάτι που διέγραφε ένα τόξο για να καταλήξει στη γέφυρα. Το σκυλί την ακολουθούσε με άτσαλα βηματάκια, λίγα μέτρα πιο πίσω.

Το δάχτυλό του ακουμπούσε τη σκανδάλη. Κοίταξε προσεκτικά γύρω του αλλά δεν φαινόταν ψυχή. Εκτός από εκείνη. Την είδε να προβάλλει από τη στροφή που έκανε το μονοπάτι και να του προσφέρει θέα στην αριστερή πλευρά του προσώπου της, έτσι όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει.

Μολονότι ο σιαστήρας περιόριζε κάπως την ακρίβεια του όπλου, ήταν αμελητέο πρόβλημα για μια απόσταση γύρω στα ογδόντα μέτρα. Αντίθετα, ο κρότος ενός πυροβολισμού θα σή-

κωνε τον κόσμο στο πόδι. Πήρε μια βαθιά εισπνοή, έβγαλε τον αέρα, έμεινε ακίνητος και συγκεντρώθηκε στον στόχο του. Το οπτικό πεδίο του στένεψε, εστίασε στον στόχο του. Πάτησε απαλά τη σκανδάλη. Από την αναμενόμενη οπισθοδρόμηση του όπλου, το κοντάκι τον χτύπησε στον ώμο. Κλάσματα δευτερολέπτου αργότερα, μια σφαίρα Remington Core-Lokt έκανε θρύψαλα το κρανίο της. Η γυναίκα σωριάστηκε αθόρυβα στο έδαφος. Είχε πετύχει διάνια τον στόχο του.

Ο κάλυκας άχνιζε πάνω στη βρεγμένη γη. Εκείνος τον πήρε και τον έχωσε στην πλαϊνή τσέπη του μπουφάν του. Τα γόνατά του είχαν μουδιάσει ελαφρά από την παρατεταμένη ακινησία μες στην παγωνιά. Με δυο τρεις κινήσεις έλυσε το όπλο και το έβαλε στην αθλητική τσάντα του. Δίπλωσε το αδιάβροχο και το έχωσε κι αυτό στην τσάντα. Αφού σιγουρεύτηκε ότι δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω, βγήκε από τους θάμνους, διέσχισε την παιδική χαρά και τράβηξε για το κολυμβητήριο Βίζενμπαντ, όπου είχε παρκάρει το αυτοκίνητό του. Η ώρα ήταν 9:13 όταν βγήκε από τον χώρο στάθμευσης και έστριψε αριστερά στον κεντρικό δρόμο.

Την ίδια ώρα...

Η Πία Κίρχοφ, αστυνόμος Β΄ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, είχε άδεια. Από την Πέμπτη της προηγούμενης εβδομάδας μέχρι τις 16 Ιανουαρίου 2013. Τέσσερις ολόκληρες εβδομάδες! Είχαν περάσει τέσσερα χρόνια από τις τελευταίες, πραγματικά μεγάλες, διακοπές της. Το 2009, ο Κρίστοφ και εκείνη είχαν πάει στη Νότια Αφρική. Από τότε είχαν περιοριστεί σε σύντομα ταξίδια. Αυτή τη φορά, όμως, θα πήγαιναν στην άλλη άκρη της υδρογείου, στον Ισημερινό, και από εκεί με το καράβι στα νησιά Γκαλαπάγκος. Στο παρελθόν, ο Κρίστοφ είχε εργαστεί αρκετές φορές ως ταξιδιωτικός οδηγός σε πολυτελείς κρουαζιέρες και εκείνη θα τον συνόδευε για πρώτη φορά –ως σύζυγός του.

Καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού, η Πία χάζευε αφηρημένη τη λεπτή χρυσή βέρα στο χέρι της. Ο ληξιαρχος είχε φανεί να σαστίζει όταν είδε τον Κρίστοφ να της περνά τη βέρα στο αριστερό χέρι, αλλά εκείνη του εξήγησε ότι στο κάτω κάτω και η καρδιά στα αριστερά βρίσκεται –να γιατί οι δυο τους είχαν αποφασίσει να φοράνε τη βέρα στο αριστερό χέρι. Ωστόσο, αυτή ήταν μόνο η μισή αλήθεια, μιας και η απόφαση αυτή είχε και μια σειρά από πρακτικούς λόγους. Από τη μια, στον πρώτο γάμο της με τον Χένινγκ, η Πία φορούσε τη βέρα στο δεξί, όπως άλλωστε συνηθιζόταν στη Γερμανία. Αν και δεν ήταν ιδιαίτερα προληπτική και μολονότι ήξερε πως η αποτυχία του πρώτου γάμου της δεν είχε καμία σχέση με αυτό, δεν ήθελε

να προκαλέσει χωρίς λόγο τη μοίρα. Από την άλλη –και αυτός ήταν ο κύριος λόγος για την απόφασή της–, ένιωθε αφόρητο πόνο όταν κάποιος τής έσφιγγε δυνατά το χέρι συνθλίβοντας σχεδόν το δάχτυλο μαζί με τη βέρα της.

Την προηγούμενη Παρασκευή, ο Κρίστοφ και εκείνη είχαν παντρευτεί κρυφά, σιωπηλά και αθόρυβα στο ληξιαρχείο του Χέχστ, το οποίο στεγάζεται σε ένα από τα κτίσματα του ανακτόρου Μπολονγκάρο. Χωρίς φίλους, συγγενείς ή μάρτυρες και χωρίς να το πουν σε κανέναν. Θα το ανακοίνωναν μετά την επιστροφή τους από τη Νότια Αμερική και θα έκαναν μια μεγάλη γιορτή το επόμενο καλοκαίρι στο σπίτι τους, στο αγρόκτημα με τις σημύδες.

Η Πία πήρε το βλέμμα της από τη βέρα και συνέχισε να τοποθετεί σε δύο βαλίτσες τα ρούχα που ήταν στοιβαγμένα πάνω στο κρεβάτι, προσπαθώντας να εξοικονομήσει όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο. Μάλλον δεν θα χρειάζονταν ούτε χοντρά πουλόβερ ούτε μπουφάν. Μόνο καλοκαιρινά ρούχα. Μακό μπλουζάκια. Σορτς. Μαγιό. Χαιρόταν στη σκέψη ότι θα ξέφευγε από τον χειμώνα και τα Χριστούγεννα, που την άφηναν μάλλον αδιάφορη, και ότι αντ' αυτού θα liaζόταν στο κατάστρωμα ενός κρουαζιερόπλοιου, διαβάζοντας ή απλώς τεμπελιάζοντας. Ο Κρίστοφ θα είχε μεν κάμποση δουλειά, αλλά θα περνούσε τον ελεύθερο χρόνο του μαζί της και οι νύχτες θα ήταν αποκλειστικά δικές τους. Ίσως να έστελνε στους γονείς, στην αδελφή και στον αδελφό της –ναι, ειδικά σε αυτόν και στην υπεροπτική γυναίκα του– καμιά καρτ ποστάλ για να τους ενημερώσει ότι είχε παντρευτεί. Ακόμη αντηχούσε στα αυτιά της το περιφρονητικό σχόλιο της νύφης της, της Σίλβια, όταν είχε μάθει για τον χωρισμό της με τον Χένινγκ. «Μια γυναίκα πάνω από τα τριάντα είναι πιο πιθανό να χτυπηθεί από κεραυνό παρά να βρει άντρα», είχε προφητέψει με δυσοίωνα διάθεση η Σίλβια. Στην πραγματικότητα, η Πία είχε όντως χτυπηθεί από κεραυνό ένα ηλιόλουστο πρωινό του Ιουνίου πριν

από έξι χρόνια, ενώ χάζευε τους ελέφαντες στον ζωολογικό κήπο της Opel. Διότι εκεί γνωρίστηκε με τον δόκτορα Κρίστοφ Ζάντερ, τον διευθυντή του ζωολογικού κήπου. Οι δυο τους ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλο με την πρώτη ματιά. Εδώ και τέσσερα χρόνια ζούσαν μαζί στο Ούντερ-Λίντερμπαχ, σε ένα αγρόκτημα περιστοιχισμένο από σημύδες και πολύ σύντομα είχαν καταλάβει ότι αυτό ήθελαν να κάνουν μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Το κινητό, που ήταν αφημένο στο ισόγειο, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, άρχισε να χτυπάει. Η Πία κατέβηκε σβέλτα τις σκάλες, έτρεξε στην κουζίνα και έριξε μια ματιά στην οθόνη προτού απαντήσει στην κλήση.

«Έχω άδεια», είπε. «Βασικά έχω ήδη φύγει.»

«Το βασικά είναι μια αρκετά ασαφής έκφραση», απάντησε ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν, ο προϊστάμενός της, που είχε μερικές φορές την εκνευριστική συνήθεια να ζυγίζει κάθε λέξη. «Δεν ξέρεις πόσο λυπάμαι που σ' ενοχλώ. Αλλά έχω ένα πρόβλημα.»

«Τι μου λες!»

«Έχουμε ένα πτώμα, δυο βήματα από το σπίτι σου», συνέχισε ο Μπόντενσταϊν. «Εγώ είμαι ακόμη απασχολημένος με μια υπόθεση εμπρησμού. Ο Τζεμ λείπει σε ταξίδι, η Κάτριν έχει πάρει αναρρωτική άδεια. Ίσως μπορείς να πεταχτείς μια στιγμή από εκεί, για να φροντίσεις τα διαδικαστικά. Ο Κρέγκερ και οι δικοί του βρίσκονται ήδη καθ' οδόν. Μόλις ξεμπερδέψω με τα δικά μου, θα έρθω αμέσως ν' αναλάβω.»

Η Πία υπολόγισε στα γρήγορα όσες δουλειές της έμεναν να κάνει. Βρισκόταν εντός χρονοδιαγράμματος, είχε ήδη οργανώσει όλα όσα έπρεπε να φροντίσει για την εικοσαήμερη απουσία της. Ήταν υπόθεση μισής ώρας να φτιάξει τις βαλίτσες. Ο Μπόντενσταϊν δεν θα την ενοχλούσε αν δεν ήταν όντως μεγάλη ανάγκη. Ούτε θα της έπεφταν τα μούτρα αν τον βοηθούσε για λίγες ώρες.

«Εντάξει», του είπε. «Πού πρέπει να πάω;»

«Ευχαριστώ, Πία, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου.» Η ανακούφιση ήταν αισθητή στη φωνή του Μπόντενσταϊν. «Στο Νίντερ-Χέχσταντ. Προτείνω να πάρεις τον κεντρικό δρόμο και να βγεις στην έξοδο για το Στάινμπαχ. Έπειτα από περίπου οκτακόσια μέτρα θα στρίψεις δεξιά σ' έναν μικρό αγροτικό δρόμο. Οι συνάδελφοι βρίσκονται ήδη εκεί.»

«Σύμφωνοι.» Η Πία έκλεισε το τηλέφωνο, έβγαλε από το δάχτυλο τη βέρα και την έβαλε στο συρτάρι της κουζίνας. «Τα λέμε αργότερα.»

* * *

Όπως τόσες φορές στο παρελθόν, η Πία δεν είχε ούτε και τώρα ιδέα τι την περίμενε στον τόπο του εγκλήματος. Όταν τηλεφώνησε στον αξιωματικό υπηρεσίας για να τον ενημερώσει ότι βρισκόταν καθ' οδόν, εκείνος της είπε απλώς ότι το πτώμα μιας γυναίκας είχε βρεθεί στο Νίντερ-Χέχσταντ. Λίγο μετά την έξοδο του χωριού, έστριψε δεξιά σε έναν ασφαυτόστρωτο αγροτικό δρόμο και είδε από μακριά δυο τρία περιπολικά και ένα ασθενοφόρο. Πλησιάζοντας, αναγνώρισε το μπλε Volkswagen της Σήμανσης και άλλα συμβατικά αστυνομικά οχήματα. Πάρκαρε σε μια μικρή χλοερή έκταση μπροστά σε μια συστάδα με θάμνους, άρπαξε από το πίσω κάθισμα το μπεζ μπουφάν της και κατέβηκε από το αμάξι.

«Γεια σας, αστυνόμω Κίρχοφ», τη χαιρέτησε ένας νεαρός ένστολος αστυνομικός που στεκόταν στην άκρη της αποκλεισμένης ζώνης. «Πρέπει να κατηφορίσετε το μονοπάτι. Στρίψτε δεξιά μετά τους θάμνους.»

«Καλημέρα και ευχαριστώ», είπε εκείνη και ακολούθησε το μονοπάτι που της υπέδειξε. Στη μέση της απλωσιάς, οι θάμνοι σχημάτιζαν μια μικρή λόχμη. Στρίβοντας στη γωνία, η Πία συνάντησε πρώτα τον αστυνόμο Κρίστιαν Κρέγκερ, διευθυντή

της Σήμανσης από το K11, το Τμήμα Ανθρωποκτονιών του Χόφχαϊμ.

«Πιά!» αναφώνησε εμβρόντητος ο Κρέγκερ. «Μα τι κάνεις εσύ εδώ πέρα; Αφού έχεις...»

«... άδεια», τον διέκοψε εκείνη χαμογελώντας. «Ο Όλιβερ με παρακάλεσε να ρίξω μια ματιά. Σε λίγο θα έρθει ο ίδιος και τότε θα εξαφανιστώ ξανά. Τι έχουμε εδώ;»

«Άσχημη ιστορία», απάντησε ο Κρέγκερ. «Μια γυναίκα πυροβολήθηκε θανάσιμα. Μια σφαίρα στο κεφάλι. Στο φως της ημέρας και ούτε ένα χιλιόμετρο από το αστυνομικό τμήμα του Έσμπορν.»

«Τι ώρα συνέβη;» ρώτησε η Πία.

«Πιθανότατα λίγο πριν από τις εννέα», είπε ο Κρέγκερ. «Ένας ποδηλάτης την είδε να σωριάζεται στο έδαφος. Έτσι απλά. Δεν άκουσε πυροβολισμό. Αλλά ο ιατροδικαστής είναι της άποψης ότι πυροβολήθηκε με τουφέκι από αρκετά μεγάλη απόσταση.»

«Ωστε είναι και ο Χένινγκ εδώ; Δεν είδα το αυτοκίνητό του.»

«Όχι, ευτυχώς ήρθε κάποιος καινούριος. Από τότε που ο πρώην σου έγινε αφεντικό, μάλλον δεν έχει πια χρόνο για εξωτερικές αποστολές», είπε μειδώντας ο Κρέγκερ. «Κάτι για το οποίο δεν λυπάμαι και ιδιαίτερα.»

Ο Κρέγκερ έτρεφε για τον Χένινγκ Κίρχοφ μια βαθιά αντιπάθεια, την οποία ο τελευταίος ανταπέδιδε από τα βάθη της καρδιάς του. Πολύ συχνά, οι δυο τους συμπεριφέρονταν σαν πεισματάρεις ντίβες, κάτι που όμως δεν επηρέαζε αρνητικά την ποιότητα της δουλειάς τους. Γι' αυτό και οι συνάδελφοί τους ανέχονταν εδώ και χρόνια τις παιδιάστικες φαγωμάρες τους, ενώ ήταν παροιμιώδεις οι λογομαχίες τους στον τόπο του ενός ή του άλλου εγκλήματος.

Μετά τη συνταξιοδότηση του καθηγητή Τόμας Κρονλάγκε, το προηγούμενο καλοκαίρι, ο Χένινγκ είχε γίνει διευθυντής του Ινστιτούτου Ιατροδικαστικής, Μολονότι το πανεπι-

στήμιο σκόπευε να προκηρύξει τη θέση μόνο για εξωτερικούς υποψηφίους, οι γνώσεις του Χένινγκ στον τομέα της ιατροδικαστικής ανθρωπολογίας ήταν τόσο πολύτιμες, ώστε οι αρμόδιοι του ανέθεσαν το πόστο του διευθυντή για να μην τον χάσουν.

«Πώς λέγεται ο καινούριος;» ρώτησε η Πία.

«Συγγνώμη, δεν θυμάμαι», μουρμούρισε ο Κρέγκερ.

Ο άντρας με την άσπρη φόρμα, που γονάτιζε δίπλα στο πτώμα, έβγαλε την κουκούλα και σηκώθηκε όρθιος. Δεν ήταν πια και τόσο νέος, διαπίστωσε η Πία. Το ξυρισμένο κεφάλι και το παχύ μουστάκι δεν της επέτρεπαν να υπολογίσει με ακρίβεια την ηλικία του. Η φαλάκρα έκανε κάθε άντρα να δείχνει μεγαλύτερος απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα.

«Δόκτωρ Φρέντερικ Λέμερ.» Ο ιατροδικαστής έβγαλε το δεξί γάντι και της έτεινε το χέρι. «Χαίρομαι που σας γνωρίζω.»

«Κι εγώ», απάντησε η Πία και έσφιξε το χέρι του. «Πία Κίρχοφ, Αστυνομία Χόφχαϊμ.»

Ο τόπος ενός εγκλήματος δεν είναι κατάλληλος χώρος για φιλοφρονήσεις, γι' αυτό και η Πία αρκέστηκε σε μια σύντομη σύσταση με τον Λέμερ. Αφού προετοιμάστηκε μέσα της για το θέαμα που την περίμενε, έκανε μερικά βήματα προς το σημείο όπου βρισκόταν το πτώμα. Το μάλλινο ροζ σκουφάκι και τα άσπρα μαλλιά της νεκρής σχημάτιζαν αλλόκοτους χρωματιστούς λεκέδες πάνω στην γκρίζα άσφαλτο, στην καφετιά λάσπη και στη σκουροκόκινη λίμνη αίματος.

«*Η λίστα του Σίντλερ*», μουρμούρισε η Πία.

«Ορίστε;» ρώτησε κάπως ξαφνιασμένος ο δόκτωρ Λέμερ.

«Η ταινία με τον Λίαμ Νίσον και τον Μπεν Κίνγκσλεϊ», διευκρίνισε η Πία.

Ο ιατροδικαστής κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε και χαμογέλασε.

«Όντως. Πράγματι μοιάζει λιγάκι. Η ταινία ήταν ασπρόμαυρη, μόνο το παλτό του κοριτσιού ήταν κόκκινο.»

«Είμαι οπτικός τύπος. Η πρώτη εντύπωση από τον τόπο ενός εγκλήματος είναι πάντα η πιο σημαντική για μένα», εξήγησε η Πία. Φόρεσε γάντια και κάθισε ανακούρκουδα. Ο Λέμερ τη μιμήθηκε. Σε όλα αυτά τα χρόνια που δούλευε στο K11, η Πία είχε μάθει να αποστασιοποιείται από τα γεγονότα. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούσε να αντέξει το θέαμα των φρικτά ακρωτηριασμένων και παραμορφωμένων πτωμάτων.

«Η σφαίρα διαπέρασε τον αριστερό κρόταφο.» Ο δόκτωρ Λέμερ έδειξε την οπή του βλήματος στο κεφάλι της νεκρής. «Κατά την έξοδό της διέλυσε σχεδόν ολόκληρο το δεξιό ημισφαίριο του κρανίου, όπως συμβαίνει συνήθως με όλα τα ημιεπενδεδυμένα βλήματα μεγάλου διαμετρήματος. Όσον αφορά το όπλο του εγκλήματος, πρόκειται κατά την άποψή μου για τουφέκι. Φαίνεται ότι ο δράστης πυροβόλησε από αρκετά μεγάλη απόσταση.»

«Και επειδή σ' αυτή την περιοχή είναι μάλλον απίθανο να πρόκειται για κυνηγητικό ατύχημα, υποθέτω ότι η βολή ήταν στοχευμένη», συμπλήρωσε ο Κρέγκερ, που στεκόταν από πίσω τους.

Η Πία έγνεψε καταφατικά και κοίταξε σκεπτική ό,τι είχε απομείνει από το πρόσωπο της νεκρής. Τι δουλειά είχε να δολοφονηθεί μες στη μέση του δρόμου μια γυναίκα μεταξύ εξήντα και εβδομήντα ετών; Ήταν ένα τυχαίο θύμα που είχε βρεθεί τη λάθος ώρα στον λάθος τόπο;

Κρατώντας ανιχνευτές μετάλλου, μερικοί από τους άντρες του Κρέγκερ σέρνονταν με τις άσπρες φόρμες τους μέσα στη λόχμη και στο γειτονικό λιβάδι αναζητώντας το βλήμα. Άλλοι, πάλι, έβγαζαν φωτογραφίες ή έκαναν μετρήσεις με τη βοήθεια μιας ηλεκτρονικής συσκευής, προκειμένου να εντοπίσουν το σημείο από το οποίο είχε προέλθει ο πυροβολισμός.

«Ξέρουμε ποια είναι;» Η Πία σηκώθηκε όρθια και κοίταξε τον Κρέγκερ.

«Όχι, δεν είχε τίποτε πάνω της, εκτός από μια αρμαθιά κλειδιά. Ούτε πορτοφόλι ούτε κινητό», την ενημέρωσε εκείνος. «Θέλεις να μιλήσεις με τον αυτόπτη μάρτυρα; Κάθεται στο ασθενοφόρο.»

«Σε λίγο.» Η Πία κοίταξε γύρω της και ζάρωσε το μέτωπο. Έρημα χωράφια και λιβάδια. Ο πύργος της τηλεόρασης και οι ουρανοξύστες της Φρανκφούρτης άστραφταν στον ορίζοντα κάτω από τον χλωμό χειμωνιάτικο ήλιο που είχε καταφέρει να διαπεράσει τα πυκνά σύννεφα. Σε απόσταση περίπου σαράντα μέτρων, ψηλά δέντρα στεφάνωναν την κοίτη ενός μικρού ποταμού. Μέσα από τα γυμνά κλαδιά διέκρινε μια παιδική χαρά και, πιο πίσω, τα πρώτα σπίτια του Νίντερ-Χέχσταντ, μιας συνοικίας του Έσμπορν. Ασφαλτόστρωτα δρομάκια με σειρές από φανοστάτες διέσχιζαν αγρούς και λιβάδια. Μια αστική ζώνη αναψυχής που έμοιαζε με πάρκο, ιδανική για ποδηλασία, τζόκινγκ, περπάτημα και...

«Πού είναι το σκυλί;» ρώτησε ξαφνικά η Πία.

«Ποιο σκυλί;» είπαν ξαφνιασμένοι ο Κρέγκερ και ο δόκτωρ Λέμερ.

«Αυτό εδώ είναι λουρί σκύλου.» Η Πία έσκυψε και τους έδειξε ένα σκούρο καφετί, αρκετά φθαρμένο, δερμάτινο λουρί, τυλιγμένο γύρω από τον ώμο και τον κορμό της γυναίκας. «Είχε βγει βόλτα με τον σκύλο της. Και αφού πάνω της δεν βρήκαμε κλειδιά αυτοκινήτου, πρέπει να μένει κάπου εδώ κοντά.»

* * *

«Είμαι τόσο χαρούμενη που έχω τρεις εβδομάδες άδεια.» Η Καρολίνε Άλμπρεχτ αναστέναξε ευχαριστημένη και τέντωσε τα πόδια της. Καθόταν στην τραπεζαρία του πατρικού της, μπροστά της είχε ένα φλιτζάνι με το αγαπημένο της τσάι –Ρόμπος με γεύση βανίλια– και ένιωθε το άγχος των τελευταίων εβδομάδων να φεύγει σιγά σιγά από πάνω της, αφήνοντας στη θέ-

ση του ένα αίσθημα βαθιάς ηρεμίας. «Η Γκρέτα κι εγώ θα κάτσουμε στο σπίτι να τεμπελιάσουμε ή θ' αράξουμε εδώ μαζί σου τρώγοντας χριστουγεννιάτικα μπισκότα.»

«Είστε ευπρόσδεκτες.» Η μητέρα της χαμογέλασε κάτω από τα γυαλιά της πρεσβυωπίας. «Αλλά είχα την εντύπωση ότι σκοπεύατε να κάνετε ένα ταξίδι σε πιο ηλιόλουστα μέρη...»

«Αχ, μαμά, νομίζω ότι φέτος έχω κάνει περισσότερες πτήσεις και από τον Κάρστέν –μολονότι αυτός είναι πιλότος!», είπε χαμογελώντας η Καρολίνε και ρούφηξε μια γουλιά από το τσάι της. Όμως, η αλήθεια είναι ότι η ευθυμία της ήταν μάλλον προσποιητή.

Εδώ και οκτώ χρόνια ήταν Executive Partner μιας διεθνούς συμβουλευτικής εταιρείας, αρμόδια για την αναδιάρθρωση και διεθνοποίηση επιχειρήσεων, ενώ πριν από δύο χρόνια είχε αναλάβει τη διεύθυνση του τμήματος Management Consulting. Έκτοτε ζούσε λίγο πολύ σε ξενοδοχεία, αεροπλάνα και στις VIP αίθουσες των αεροδρομίων. Ήταν από τις ελάχιστες γυναίκες που κατείχαν μια τέτοια θέση, και κέρδιζε τόσα πολλά χρήματα, που της φαινόταν σχεδόν ανήθικο. Όσο για την Γκρέτα, ήταν οικότροφη σε ιδιωτικό σχολείο. Ο γάμος της Καρολίνε είχε διαλυθεί, ενώ με την πάροδο του χρόνου είχε χάσει όλες της τις φίλιες, μιας και δεν είχε φροντίσει να τις διατηρήσει. Για την ίδια, η δουλειά είχε ανέκαθεν απόλυτη προτεραιότητα. Ήδη από το σχολείο ήθελε να είναι η καλύτερη –ακόμα και το απολυτήριο του λυκείου το είχε πάρει με άριστα. Τις σπουδές της στη Διοίκηση Επιχειρήσεων τις είχε ολοκληρώσει με επαίνους στα καλύτερα πανεπιστήμια της Γερμανίας και των ΗΠΑ και στη συνέχεια είχε κάνει ιλιγγιώδη καριέρα.

Εδώ και μερικούς μήνες, όμως, ένιωθε εξαντλημένη και άδεια, και μαζί με την εξάντληση είχαν έρθει και οι αμφιβολίες για το νόημα της δουλειάς της. Ήταν όντως τόσο σημαντικό αυτό που έκανε, πιο σημαντικό από το να περνά χρόνο με την κόρη της και να απολαμβάνει πού και πού τη ζωή; Ήταν κιόλας

σαράντα τριών αλλά, στην πραγματικότητα, δεν είχε χαρεί ποτέ τη ζωή της. Τα τελευταία είκοσι χρόνια έτρεχε από το ένα ραντεβού στο επόμενο, περιφερόταν αγκαλιά με μια βαλίτσα και συναναστρεφόταν ανθρώπους για τους οποίους δεν σήμαινε τίποτα και που άφηναν και την ίδια αδιάφορη. Η Γκρέτα αισθανόταν όμορφα στη νέα οικογένεια του Κάρστεν. Της άρεσε που είχε αδέρφια, έναν σκύλο και μια μητριά που της στεκόταν περισσότερο απ' ό,τι η βιολογική της μητέρα! Η Καρολίνη το πήγαινε φιρί φιρί να χάσει την κόρη της, αλλά το φταίξιμο ήταν δικό της, διότι τα είχε καταφέρει να γίνει περιττή στη ζωή της κόρης της.

«Φαντάζομαι πως εξακολουθείς ν' αγαπάς τη δουλειά σου, έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της μητέρας της διέκοψε απότομα τον ειρμό των σκέψεων της Καρολίνη Άλμπρεχτ.

«Δεν είμαι πια τόσο σίγουρη», αποκρίθηκε αφήνοντας την κούπα στο τραπέζι. «Με την καινούρια χρονιά σκέφτομαι να κάνω ένα διάλειμμα. Θέλω να περάσω περισσότερο χρόνο με την Γκρέτα. Και σκέφτομαι να πουλήσω το σπίτι.»

«Αλήθεια;» Η Μαργκαρέτε Ρούντολφ ανασήκωσε τα φρύδια, αλλά δεν φάνηκε και τόσο ταραγμένη. «Πώς έτσι;»

«Παραείναι μεγάλο», αποκρίθηκε η Καρολίνη. «Ψάχνω κάτι μικρότερο, κάτι πιο ζεστό για μένα και την Γκρέτα. Κάτι σαν αυτό εδώ.»

Η ίδια ήθελε το σπίτι ακριβώς έτσι όπως ήταν: στιλάτο και πολυτελές, σχεδιασμένο για υψηλή ενεργειακή απόδοση· τετρακόσια τετραγωνικά μέτρα με δάπεδα από ανεπίχριστο σκυρόδεμα και όλου του κόσμου τις ανέσεις. Παρ' όλα αυτά, δεν το ένιωθε σπίτι της. Βαθιά μέσα της νοσταλγούσε τη θαλαπωρή που απέπνεε η παλιά βίλα των γονιών της, στην οποία είχε μεγαλώσει – με τις ξύλινες σκάλες που έτριζαν, τα ψηλοτάβανα δωμάτια, τα φθαρμένα ασπρόμαυρα πλακάκια στην κουζίνα, τις τζαμωτές βεράντες και τα παλιομοδίτικα μπάνια.

«Ας πιούμε σ' αυτό», πρότεινε η μητέρα της. «Τι λες;»

«Γιατί όχι; Στο κάτω κάτω έχω άδεια.» Η Καρολίνε χαμογέλασε. «Έχεις κάνα μπουκάλι στο ψυγείο;»

«Βεβαίως. Και μάλιστα σαμπάνια», είπε η μητέρα της και της έκλεισε το μάτι με νόημα.

Λίγο αργότερα, κάθισαν αντικριστά και τσουγκρυσαν τα ποτήρια τους για να ευχηθούν «καλά Χριστούγεννα» και να γιορτάσουν την απόφαση της Καρολίνε να αλλάξει ριζικά τη ζωή της.

«Ξέρεις, μαμά», είπε, «υπήρξα υπερβολικά ψυχαναγκαστική. Ήθελα να ανταποκριθώ πάση θυσία στην τέλεια εικόνα που είχε όλος ο κόσμος για μένα· να είμαι πειθαρχημένη, λογική, συγκροτημένη μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να στρεσαριστώ. Βλέπεις, όλ' αυτά δεν τα έκανα από πεποίθηση, αλλά από την ανάγκη να ικανοποιήσω τις προσδοκίες που είχαν οι άλλοι από μένα.»

«Μα να που απελευθερώθηκες», είπε η μητέρα της.

«Ναι. Ναι, πράγματι.» Η Καρολίνε πήρε τα χέρια της μητέρας της στα δικά της. «Μπορώ πάλι να αναπνέω και να κοιμάμαι, μαμά! Έχω την αίσθηση πως όλα αυτά τα χρόνια ζούσα κάτω από το νερό και ξαφνικά αναδύθηκα στην επιφάνεια και διαπίστωσα πόσο όμορφος είναι ο κόσμος! Η δουλειά και τα χρήματα δεν είναι το παν στη ζωή.»

«Όχι, μικρούλα μου, δεν είναι.» Η Μαργκαρέτε Ρούντολφ χαμογέλασε, αλλά το χαμόγελό της ήταν θλιμμένο. «Δυστυχώς, ο πατέρας σου δεν κατέληξε ποτέ στο ίδιο συμπέρασμα. Ίσως όμως δει τη ζωή με άλλο μάτι όταν βγει κάποτε στη σύνταξη.»

Η Καρολίνε τόλμησε να το αμφισβητήσει.

«Ξέρεις κάτι, μαμά; Θα πάμε μαζί για ψώνια», είπε με αποφασιστικότητα. «Και την Παραμονή των Χριστουγέννων θα μαγειρέψουμε μαζί, όπως παλιά.»

Η μητέρα της χαμογέλασε συγκινημένη και έγνεψε καταφατικά.

«Σύμφωνοι! Και αύριο το βράδυ θα έρθεις με την Γκρέτα για να ψήσουμε μπισκότα. Να έχετε κάτι να μασουλάτε όταν θα είστε εδώ τα Χριστούγεννα.»

* * *

Μισή ώρα αργότερα, ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν εμφανίστηκε στον τόπο του εγκλήματος.

«Σ' ευχαριστώ για την προθυμία σου να βοηθήσεις», είπε στην Πία. «Θα αναλάβω εγώ τώρα.»

«Χαρά στο πράγμα! Έτσι κι αλλιώς δεν έχω κάτι άλλο να κάνω σήμερα», απάντησε εκείνη. «Αν θέλεις, μπορώ να μείνω κι άλλο.»

«Πώς ν' αρνηθώ μια τέτοια προσφορά;» είπε σκάζοντας ένα χαμόγελο.

Για μια στιγμή, η Πία σκέφτηκε πόσο είχε αλλάξει ο προϊστάμενός της τα τελευταία δύο χρόνια. Μετά το ναυάγιο του γάμου του, ήταν πολλές φορές αφηρημένος, μα τώρα είχε ξαναβρεί τη σιγουριά και την οξύνοιά του, είχε πάψει να είναι τόσο αυστηρός με τον εαυτό του. Αν παλιότερα η Πία ήταν εκείνη που έκανε παρατραβηγμένες εικασίες και έδινε δυναμικές λύσεις ενώ εκείνος τηρούσε σχολαστικά τους κανόνες και τους νόμους φροντίζοντας να βάζει φρένο στις παρορμητικές αποφάσεις της, εδώ και καιρό τής φαινόταν πως οι δυο τους είχαν αλλάξει ρόλους.

Μονάχα όποιος έχει επιβιώσει από μια υπαρξιακή απώλεια είναι σε θέση να ωριμάσει και να αλλάξει. Η Πία δεν θυμόταν πού την είχε διαβάσει αυτή τη φράση. Αλλά, πράγματι, ήταν αλήθεια, όχι μόνο όσον αφορά τον προϊστάμενό της αλλά και την ίδια. Όταν έχεις μια σχέση, μπορείς να κοροϊδεύεις για καιρό τον εαυτό σου, να αρνείσαι να κοιτάξεις κατάματα την πραγματικότητα, να παριστάνεις πως όλα είναι μια χαρά. Ωστόσο, αναπόφευκτα, έρχεται η μέρα που η αυταπάτη σκάει

σαν φούσκα και τότε βρίσκεσαι μπροστά στην επιλογή να φύγεις ή να μείνεις, να επιβιώσεις ή να ζήσεις πραγματικά.

«Μίλησες με τον μάρτυρα;» τη ρώτησε ο Μπόντενσταϊν.

«Ναι», είπε η Πία και φόρεσε την κουκούλα της. Φυσούσε παγερός άνεμος. «Μου είπε ότι ερχόταν με το ποδήλατο από το Έσμπορν και ότι κατευθυνόταν προς το Νίντερ-Χέχσταντ ακολουθώντας την οδό Ντερν-Βεγκ, τον δρόμο που συνδέει τις δύο συνοικίες. Περίπου στο ύψος του ηλεκτρικού στύλου, εκεί απέναντι, είδε τη γυναίκα να σωριάζεται καταγής. Σκέφτηκε ότι είχε πάθει έμφραγμα, ή κάτι παρόμοιο, και πήγε προς το μέρος της. Δεν άκουσε να πέφτει πυροβολισμός.»

«Γνωρίζουμε κάτι για την ταυτότητα της νεκρής;»

«Όχι. Αλλά πιστεύω ότι έμενε κάπου εδώ κοντά, διότι είχε βγει βόλτα με τον σκύλο της. Ούτε κλειδιά αυτοκινήτου βρέθηκαν πάνω της.»

Οι δυο τους παραμέρισαν για να περάσει η νεκροφόρα.

«Βρήκαμε και τη σφαίρα», συνέχισε η Πία. «Αρκετά παραμορφωμένη, αλλά αναμφισβήτητα από τουφέκι. Ο δόκτωρ Λέμερ λέει ότι πρόκειται για ημιεπενδεδυμένη βολίδα. Τέτοιες σφαίρες χρησιμοποιούν τόσο οι κυνηγοί όσο και εμείς, διότι έχουν μεγαλύτερη ισχύ πέδησης. Όμως, στον στρατό έχουν απαγορευτεί από τη Σύμβαση της Χάγης περί πολέμου ξηράς.»

«Όλα αυτά σου τα έμαθε ο δόκτωρ Λέμερ;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν με μια ελαφρώς κοροϊδευτική χροιά στη φωνή του. «Αλήθεια, ποιος είναι αυτός ο δόκτωρ Λέμερ;»

«Όχι, τα ήξερα από πριν», αποκρίθηκε δηκτικά η Πία. «Ο δόκτωρ Φρέντερικ Λέμερ είναι ο νέος ιατροδικαστής.»

Την κουβέντα τους ήρθε να διακόψει ένα σφύριγμα. Γυρίζοντας το κεφάλι, η Πία και ο Μπόντενσταϊν είδαν τον Κρέγκερ να έχει κατέβει στην όχθη του ρυακιού και να χειρονομεί και με τα δύο χέρια.

«Κάτι βρήκε ο Κρίστιαν», είπε η Πία. «Ας μην τον αφήσουμε να περιμένει.»

Χωρίς να χάσουν χρόνο, διέσχισαν μια ξύλινη γέφυρα που οδηγούσε στο κάτω μέρος μιας παιδικής χαράς. Κούνιες, τραμπάλες, πολύχρωμα όργανα για αναρρίχηση, ένας εναέριος σιδηρόδρομος, σκάμματα και εγκαταστάσεις για παιχνίδια στο νερό ήταν σκορπισμένα σε μια μεγάλη έκταση πάνω από το Βέστερμπαχ.

«Εδώ!» φώναξε ο Κρέγκερ αναστατωμένος, όπως κάθε φορά που ανακάλυπτε κάτι. «Φαίνεται πως ο δράστης ήταν ξαπλωμένος μέσα σ' αυτούς εδώ τους θάμνους. Το χορτάρι είναι ακόμα πατημένο. Κοιτάξτε κι εδώ... Βλέπετε;... Ένα αποτύπωμα από δίποδη βάση για τουφέκι. Το ίχνος έχει μισοσβήσει, αλλά φαίνεται καθαρά.»

Η Πία όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν διέκρινε τίποτε άλλο πέρα από το βρεγμένο γρασίδι, τα σαπισμένα φύλλα και το νωπό χώμα.

«Θέλεις να πεις ότι ο δράστης είχε ξαπλώσει εδώ χάμω και παραμόνευε το θύμα;» θέλησε να βεβαιωθεί ο Μπόντενσταϊν.

«Ναι, ακριβώς.» Ο Κρέγκερ κούνησε ζωηρά το κεφάλι. «Φυσικά δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω αν είχε βάλει στο μάτι τη συγκεκριμένη γυναίκα ή αν σκόπευε να ξαπλώσει κάτω τον πρώτο τυχόντα. Όμως ένα πράγμα ξέρω σίγουρα: Ο τύπος δεν είναι κάποιος ερασιτέχνης που άρχισε ξαφνικά να πυροβολεί αδιακρίτως γύρω του. Είχε στήσει καρτέρι. Χρησιμοποίησε σιγαστήρα και πυρομαχικά που δεν αστειεύονται...»

«Ημιεπενδεδυμένη βολίδα», πέταξε ο Μπόντενσταϊν και έκλεισε το μάτι στην Πία.

«Ακριβώς! Απ' ό,τι βλέπω, είσαι ήδη ενήμερος», είπε ο Κρέγκερ, εκνευρισμένος από την ξαφνική διακοπή. «Λοιπόν, κατά τη γνώμη μου, ήταν ξαπλωμένος εδώ χάμω. Κατά πάσα πιθανότητα φορούσε στολή ghillie.»

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΠΑΤΟΥΝ! ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Η Πία Κίρχοφ, αστυνόμος του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, ετοιμάζει βαλίτσες για το γαμήλιο ταξίδι της όταν ένα τηλεφώνημα από την υπηρεσία της έρχεται να της ανατρέψει τα σχέδια. Μια ηλικιωμένη γυναίκα έχει πέσει νεκρή από μια σφαίρα στο κεφάλι ενώ είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο της. Ούτε η σοκαρισμένη κόρη της ούτε κάποιος από τον κύκλο των γνωστών της έχει κάποια εξήγηση· η δολοφονημένη ήταν η προσωποποίηση της καλοσύνης, αγαπητή σε όλη την πόλη. Πριν περάσουν τρεις μέρες, με το ίδιο όπλο δολοφονείται μία ακόμα γυναίκα, με μια σφαίρα που περνά μέσα από το παράθυρο της κουζίνας της. Τα θύματα δεν είχαν εχθρούς. Γιατί έπρεπε να πεθάνουν, και γιατί ειδικά αυτά τα δύο άτομα;

Τις επόμενες ημέρες ακολουθούν κι άλλοι φόννοι· τρόμος απλώνεται σε ολόκληρη την περιοχή. Η πίεση που ασκείται στους ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών αυξάνεται ραγδαία και σύντομα γίνεται αφόρητη. Η Πία Κίρχοφ και ο προϊστάμενός της, ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν, περνούν τις γιορτινές μέρες των Χριστουγέννων αναζητώντας έναν δολοφόνο που όλα δείχνουν ότι σκοτώνει αδιακρίτως. Σύντομα διαισθάνονται ότι ο δολοφόνος που αυτοαποκαλείται *δικαστής* έχει μια αποστολή. Και ότι έχει ακόμα κάμποσους ανεξόφλητους λογαριασμούς... Και ότι αυτό που ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια τους είναι μια πρωτόγνωρη ανθρώπινη τραγωδία...

**Το νέο μπεστ σέλερ της Νέλε Νόιχαους
διαβάζεται με κομμένη την ανάσα!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δαμοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-703-6

9 789604 617036